

Predica de la Krefeld
Sâmb 2 iunie 2007, ora 19.30

Ewald Frank

Duminica trecută la Zürich a fost cântată o cântare pentru prima dată. Este în legătură cu Cincizecimea. Și cred că ar fi bine să cântăm și astăzi toate cele cinci strofe. Am rugămintea să o cântăm în rugăciune și îi rog pe toți traducătorii să o traducă corespunzător în toate limbile. [...]

*„Botează-Ți cu Duhul Sfânt și cu foc copiii Tăi de aproape și de departe
Ca noi să-Ți slujim mai credincios în acest timp solemn
Nu dăruie numai daruri, ci și roade, prin Duhul care le lucrează-n noi,
Pentru ca fiecare să renunțe de bună voie la puterea și cunoștința firii.*

*Botează cu Duhul Sfânt pe toți copilașii lui Dumnezeu,
Sfințește-i ca ei să te poată lăuda tot timpul cu limbi noi;
Fă din ei, Doamne, profeți, pe care Duhul să-i poată folosi cum dorește
Ca ei să Îl slujească cu credincioșie și să rămână liniștiți în El.*

*Botează cu Duhul Sfânt pe cei bătrâni, care sunt deja trudiți și oboșiți de alergare
Ca ei să nu răcească în dragoste; înviorează-i, Doamne,
Descoperă-Ți pe deplin taina ta, prin vise și vedenii
Ca Duhul Tău să lucreze în noi ceea ce ne-a promis gura Ta.*

*Botează cu Duhul și cu putere solii Tăi pe care i-ai trimis
Ca ei să-i elibereze pe cei morți spiritual de povara păcatului.
Fă cuvântul lor duh și ciocan care să pătrundă și să ducă la pocăință
Și care să ușureze suferința din lumea întreagă.*

*Botează cu Duhul Sfânt din nou pe aceia pe care i-ai botezat deja
Ca ei să fie dedicați Ție ca preoția Ta sfântă și ca o turmă sfințită.
Folosește Tu însuși darurile Duhului,
Tu să ne ai pe deplin, ca noi să putem fi plini de Duhul.”*

La aceasta spunem „amin”. E un cântec minunat și fiecare strofă are un conținut. Avem promisiunea deja în Vechiul

Testament că Dumnezeu, în zilele din urmă, a vrut să reverse Duhul Lui peste orice făptură. Și avem confirmarea în Noul Testament că aceasta s-a întâmplat. În ultimul timp, o propoziție îmi este mereu în minte: Cuvântul lui Dumnezeu produce realități. Tot ce a pronunțat Dumnezeu, a avut loc. Tot ce a promis ajunge la împlinire. Să ne uităm la relatarea despre creație și să ne aducem în fața ochilor doar pentru un moment ce a înfăptuit Cuvântul lui Dumnezeu. Mai târziu ne vom întoarce la ce a amintit deja fratele Graf. Nu trebuie să mai fie nici un amestec, ci trebuie să aibă loc o despărțire sub călăuzirea Duhului Sfânt în Cuvântul lui Dumnezeu.

Și dacă vorbim încă o dată despre ce a subliniat fratele Branham de multe ori, cele două vor fi foarte aproape unul de celălalt: unul este Cuvântul original, iar celălalt este interpretarea. Nu trebuie să mergem departe - așa a fost chiar de la început. Așa s-a întâmplat în Grădina Eden. DOMNUL Dumnezeu a vorbit, iar Dușmanul a venit și a folosit în felul lui Cuvântul vorbit, iar răstălmăcirea a avut loc și, de asemenea, căderea. Nu răstălmăcirea, ci Cuvântul original al lui Dumnezeu să locuiască și să rămână în noi.

Pentru ca noi să mai vedem o dată puterea lui Dumnezeu, dați-mi voie să vă citesc din Geneza 1, doar câteva versete. Geneza 1.1: *„La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul. Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric”*. Ce situație fără speranță! *„Și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor”*. Și acum vine lucrul minunat: *„Dumnezeu a zis: „să fie lumină!”*. Și a fost lumină”. Cuvântul vorbit a devenit realitate în momentul următor. Dumnezeu a vorbit, și s-a făcut. A poruncit, și a luat ființă. *„Peste fața adâncului de ape era întuneric... Și Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!”*. Până în ziua de azi a rămas la fel. Ordinea divină a creației a rămas așa și ne arată în fiecare zi și în fiecare oră atotputernicia lui Dumnezeu. Și ne mai arată că fiecare cuvânt pe care l-a vorbit Dumnezeu, s-a revărsat în realitate, a devenit un fapt real. Trebuie doar să ne închipuim asta: o situație fără speranță, și DOMNUL Dumnezeu pronunță un cuvânt puternic, iar în momentul următor situația disperată a luat sfârșit.

DOMNUL Dumnezeu a spus: „*să fie lumină. Și a fost lumină*”. Următorul lucru: „*și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte*”.

Citesc puțin mai departe pentru a arăta puterea lui Dumnezeu și a Cuvântului Său, ca să înțelegem azi că Cuvântul lui Dumnezeu are în el atotputernicia lui Dumnezeu. Tot ce a spus Dumnezeu trebuie și va avea loc.

În v. 6 citim: „*Și Dumnezeu a zis: „să fie o întindere între ape și ea să despartă apele de ape. Și Dumnezeu a făcut întinderea și ea a despărțit apele care sunt dedesubtul întinderii de apele care sunt deasupra întinderii. Și așa a fost*”. Dumnezeu a vorbit și așa a fost. El a spus și s-a întâmplat. În v. 8: „*Și Dumnezeu a numit întinderea cer. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a doua*”. Mă copleșește. Cuvântul lui Dumnezeu produce realități, nu se întoarce gol niciodată, ci împlinește scopul pentru care a fost trimis. Imaginați-vă pentru o clipă imensitatea universului și ce e legat de aceasta. Nimic nu exista. Dacă vorbim despre Evrei 11, Dumnezeu a creat din nimic întreaga lume, întregul univers, prin Cuvântul Lui puternic.

Frați și surori, în Dumnezeu și în Cuvântul Lui există încă această putere. Dumnezeu susține tot universul prin puterea Cuvântului Său. Apoi avem promisiunea că cerul și pământul vor trece, dar „*cuvintele Mele nu vor trece*”. Fie că e vorba despre Isaia 40.8, fie despre 1 Petru 1.23, Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veac. Apoi, Petru evidențiază că „*acesta este Cuvântul care v-a fost vestit*”. Noi nu am predicat interpretări, ci Cuvântul lui Dumnezeu. Noi credem din toată inima că Biserica trebuie să se întoarcă la început. Prin puterea lui Dumnezeu, ea va fi adusă înapoi, pentru că asta este promisiunea din Zaharia 4: „*nu se va face prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu*”.

Și dacă ne amintim azi de revărsarea Duhului Sfânt, lumea a celebrat Rusaliile duminica trecută, o sărbătoare națională. Dar Rusaliile sunt o trăire, o trăire a mântuirii de cea mai mare importanță. Biserica a fost răscumpărată pe crucea de la Golgota. DOMNUL nostru a mers jos în locuința morților și a înviat a treia zi,

a biruit moartea și locuința morților. A biruit totul și a spus: „Eu trăiesc și voi veți trăi”. Apoi El a vorbit 40 de zile cu ucenicii Săi despre Împărăția lui Dumnezeu. Și au mai rămas zece zile până la revărsarea Duhului Sfânt, până la întemeierea Bisericii nou testamentare, care a fost umplută cu viața dumnezeiască.

Așa a început Biserica, cu revărsarea Duhului Sfânt, cu lucrarea supranaturală în mijlocul celor care au auzit Cuvântul pentru prima dată. Voi știți toți că Petru a ținut prima predică, și iată că, în conformitate cu Fapte 2.41, 3000 de persoane au trăit întoarcerea la Dumnezeu și au fost botezate. Am menționat frecvent în ultima vreme că nu a fost vorba despre puterea predicii, ci a fost lucrarea Duhului Sfânt. Duhul lui Dumnezeu a însoțit predica. Duhul lui Dumnezeu era la lucru în timpul predicii.

Și toți care credem din toată inima știm că Duhul lui Dumnezeu trebuie să facă totul: trebuie să ne convingă despre păcat. Nimeni nu va fi în stare să știe ce este păcatul, nimeni nu se poate pocăi dacă Duhul lui Dumnezeu nu îl convinge de păcat. Numai Duhul lui Dumnezeu conduce la pocăință și în tot adevărul. Așa vedem că DOMNUL nostru Și-a chemat slujitorii chiar de la început pentru a aduna secerișul. El, Semănătorul, a semănat sămânța bună. Noi, care am fost chemați să predicăm Cuvântul și să adunăm secerișul, trebuie să avem parte de ceea ce face Dumnezeu în Împărăția Lui.

Pentru aceasta vreau să citesc în principal două versete din Matei 9, pentru a arăta că prima dată DOMNUL a dat o trimitere generală, apoi în Matei 10 i-a trimis pe cei 12 apostoli. Apoi, în evanghelia după Luca i-a trimis pe cei 70; dar pe toți [i-a trimis] în legătură cu secerișul care trebuie adus în grânar. Citim din Matei 9.36: *„Când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor. Atunci a zis ucenicilor Săi: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii. Rugați dar pe DOMNUL secerișului să scoată secerători la secerișul Lui”*. De fapt, noi am devenit lucrători împreună cu Dumnezeu, cum a scris Pavel corintenilor. Noi nu ne zidim propria împărăție, propria biserică, ci suntem o parte a Împărăției lui Dumnezeu, o

parte a Bisericii lui Isus Hristos, acum la sfârșitul timpului de sfârșit.

Apoi, în Matei 10.1 citim: „*Apoi Isus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi, și le-a dat putere să scoată afară duhurile necurate și să tămăduiască orice fel de boală și orice fel de neputință din norod*”. Citim apoi de la v. 5: „*Aceștia sunt cei doisprezece pe care i-a trimis Isus, după ce le-a dat învățăturile următoare: „Să nu mergeți pe calea păgânilor și să nu intrați în vreo cetate a samaritenilor; ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel*”. Așa a început. Dumnezeu a început cu Israelul și va încheia cu Israelul. Între acestea este timpul neamurilor.

Apoi avem făgăduința și, în legătură cu asta, ce e scris în Luca 10, sunt lucruri foarte importante pentru noi. Nu au fost chemați și trimiși doar 12, ci 70. Au fost trimiși cu aceeași însărcinare. Luca 10.1: „*După aceea, DOMNUL a mai rânduit alți șaptezeci de ucenici, și i-a trimis doi câte doi înaintea Lui, în toate cetățile și în toate locurile pe unde avea să treacă El*”. Foarte puternic! Acolo unde DOMNUL vrea să meargă, își trimite mesagerii ca să vestească mesajul Lui. Și El merge împreună cu ei. Repet: El își trimite mesagerii acolo unde vrea să meargă El. El i-a însoțit, iar recolta a fost adusă în hambar. Versetul 2: „*Și le-a zis: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe DOMNUL secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui*”. Dumnezeu a avut mereu grijă ca trimișii Lui să predice Cuvântul Lui.

Și, frați și surori, în fiecare epocă, de fiecare dată când Dumnezeu a trimis un mesaj, au fost bărbați care au purtat Cuvântul. Și aici se vorbește despre cei pe care i-a chemat DOMNUL Însuși. Despre ei scrie în Luca 10.16: „*Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă; și cine vă nesocotește pe voi, pe Mine Mă nesocotește; iar cine Mă nesocotește pe Mine, nesocotește pe Cel ce M-a trimis pe Mine*”. Avem două lucruri, frați și surori. Nu vreau să intru în detalii, dar eu sunt foarte criticat peste tot în lume în mod deosebit când este vorba despre seceriș.

Și sunt frați care citesc numai ce se va întâmpla chiar la sfârșit, așa cum scrie în Matei 3. Aici e vorba chiar despre sfârșit, când DOMNUL va strânge grâul în hambar, iar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge. Matei 3, de la 10. În această legătură, Ioan a spus: *„eu vă botez cu apă spre pocăință, dar Cel ce vine după mine e mai puternic decât mine și eu nu sunt vrednic să-i duc încălțăminte. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc”*. Și apoi vine această „săritură” puternică chiar până la sfârșit: *„Acela Își are lopata în mână, Își va curăța cu desăvârșire aria și Își va strânge grâul în grânar; dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge”*.

Aici avem ambele lucruri: începutul, îmbrăcarea cu putere de sus pentru predicarea Evangheliei care devine puterea lui Dumnezeu numai pentru cei care cred. E scris în Romani 1 că cei care cred Evanghelia, pentru aceia ea devine puterea lui Dumnezeu. Romani 1.16: *„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos, căci ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede. Întâi a Iudeului, apoi a Grecului”*.

Frați și surori, avem împreună trei aspecte deosebite care trebuie să fie incluse în predică: primul e partea evanghelică, proclamarea Evangheliei veșnice a lui Isus Hristos, că Dumnezeu personal a fost în Isus Hristos aici pe pământ. Și aici pe pământ, unde au avut loc păcatul și încălcarea și unde toată omenirea a fost atrasă în moarte, aici, pe acest pământ, a murit Mielul lui Dumnezeu. Aici, pe acest pământ, a fost vărsat sângele dumnezeiesc, în care era viața divină, pentru a ne răscumpăra și pentru a ne da înfierea, ca să se împlinească ce e scris în Ioan 1.10 și 11, despre toți cei care nu au fost născuți din fire sau din voia unui om, ci din Dumnezeu.

Trebuie să se întâmple. Vestirea trebuie să se reverse în realitate. Dacă vorbim sau predicăm despre întoarcerea la Dumnezeu, atunci predica trebuie să declanșeze întoarcerea în cei care aud Cuvântul. Dacă predicăm despre pocăință, atunci predica, sub acțiunea Duhului Sfânt, trebuie să atragă, să producă pocăința, aceasta să devină un fapt. Același lucru este și cu toate celelalte

experiențe pe care le putem avea cu Dumnezeu. Cel mai bun exemplu îl avem în viața și slujba fratelui Branham. În prima generație au fost Petru, Pavel, care, în calitate de oameni ai lui Dumnezeu, au fost folosiți de Dumnezeu într-un fel deosebit. În timpul nostru – și o putem mărturisi liber și deschis – a fost fratele Branham. Și Dumnezeu decide personal ce face. Până în ziua de azi EL nu a întreat pe nimeni. Și niciodată nu va întreba pe cineva, nici de pe pământ și nici din cer. Nu are nevoie de cineva care să Îi dea sfaturi. El Însuși este Sfetnic, Părinte al Veșnicilor, Domn al Păcii. El e totul și în toți.

Dar ca noi să auzim și să credem mesajul Lui, Dumnezeu a confirmat-o de repetate ori, într-un fel supranatural, într-un mod cum nu s-a mai întâmplat. Una e ca un om să spună ceva, și cu totul alta e dacă Dumnezeu este prezent și confirmă Cuvântul. Cu Moise și cu toți prorocii a fost legitimarea divină. Nu era omul lui Dumnezeu, ci era Dumnezeu cel care a putut folosi un om pentru a descoperi voia și Cuvântul Lui poporului Său. Și noi recunoaștem că Dumnezeu a trebuit să aleagă un om. Nu era o altă cale.

Dacă El a dat promisiunea: vă trimit – și îl compară cu Ilie pe acel proroc - înainte de ziua DOMNULUI cea mare și înfricoșătoare, atunci Dumnezeu a trebuit să o facă. Nu era o altă cale. Fiecare promisiune se revarsă în realitate. Fiecare cuvânt al lui Dumnezeu devine realitate. Și să fim cinstiți, să mergem la începutul Noului Testament: Ioan Botezătorul, un om al lui Dumnezeu, care a fost promis. Puteți citi în Matei 3, Matei 11, Marcu 1, Luca 3, Ioan 1. Un om trimis de Dumnezeu. Dar mai întâi a fost Cuvântul și apoi s-a întâmplat ce spusese mai dinainte Cuvântul.

Dacă Dumnezeu spune că El îl va trimite pe mesagerul Său înaintea Feței Sale, aceasta este un lucru, dar atunci când se împlinește vremea, se întâmplă ce a spus Dumnezeu. Astfel, avem de fapt dovada în tot Noul Testament că tot ce a spus Dumnezeu și a promis a devenit realitate și s-a împlinit. Dumnezeu nu se ocupă decât de realități. Am citim înainte că Dumnezeu a spus „*Să fie lumină. Și a fost lumină!*”. A fost o realitate. Ce a scris Ioan ca

introducere a epistolei sale? „*Ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții*”. „*Ce am putut pipăi*” - era acolo - „*aceea vă vestim și vouă*”. Așa s-a întâmplat și în timpul nostru.

Frați și surori, voi știți foarte bine că noi avem peste 200 de predici ale fratelui Branham disponibile în limba germană, și nimic nu mă face mai fericit decât să aud că aceste predici sunt citite. Și în toți anii a fost așa, dar nu atât de puternic ca în ultimul timp. Am auzit de multe ori oameni care mărturiseau despre ce fel de binecuvântare au devenit predicile fratelui Branham pentru cei care le citesc cu rugăciune și în liniște în casele lor, și lasă Cuvântul să fie absorbit în ei. Și apoi devine hrana spirituală de care poți avea parte.

Și este așa: fratele Branham, ca profet, a muștrăsurorile, le-a corectat uneori. Eu nu o fac așa de mult. Eu cel mai mult citesc Sfânta Scriptură, predic Evanghelia, și învăț învățăturile biblice, dar aparține de asta, ca și în această privință să acceptăm tot ce a avut Dumnezeu să ne spună.

Și dacă citesc în Deuteronom 22 că o femeie nu trebuie să îmbrace haine bărbătești și că un bărbat nu trebuie să îmbrace haine femeiești... Dacă eu aș predica asta, nu mi s-ar potrivi atât de bine, dar dacă fratele Branham spune: „Surorilor, vă avertizez, nu permiteți ca duhul vremii să vină peste voi, îmbrăcați-vă cu modestie, lăsați-vă părul să crească, nu fiți ca lumea asta” și așa mai departe... Apoi, dacă aud că predicile sunt citite și oamenilor le este vorbit, eu sunt fericit. Voi știți că trimiterea are două părți: pe de o parte, să merg din oraș în oraș ca să predic Cuvântul – și să fim sinceri, nimic nu e mai frumos, și frații pot să mărturisească despre asta – fratele Schmidt și alții – nimic nu e mai frumos decât să mergi în alte orașe ca să dai mai departe planul lui Dumnezeu, într-un cuvânt, să îl aduci poporului lui Dumnezeu.

Aici, în acest loc, noi mergem tot mai adânc în chestiunile de învățătură, dar în toată lumea planul lui Dumnezeu este prezentat și expus în toate detaliile. Și astfel, începutul e făcut, ca oamenii să

fie familiarizați cu ceea ce Dumnezeu a promis pentru timpul nostru și cu ce face El chiar acum.

Hai-deți să ne întoarcem la început, la faptul că Duhul lui Dumnezeu trebuie să fie la lucru. Chiar în Geneza 1, dacă Duhul lui Dumnezeu nu ar fi pluit deasupra adâncului, ce s-ar fi întâmplat? Frați și surori, dacă Petru ar fi doar vorbit, iar Duhul lui Dumnezeu nu ar fi fost prezent și la lucru, ce s-ar fi întâmplat? Ne întoarcem la ce înseamnă Cincizecimea - snopul primelor roade. Dumnezeu în Vechiul Testament a simbolizat deja tot ce trebuia să devină o realitate. Paștele a avut înțelesul lui, sărbătoarea secerișului, snopul care a fost legănat înaintea DOMNULUI a avut semnificația lui. În întreg Vechiul Testament a fost prevestit tot ce trebuia să se întâmple cu Biserica în Noul Testament.

Dați-mi voie să citesc numai câteva versete pentru a vă arăta, întemeiat pe Cuvântul lui Dumnezeu, cum deja în Vechiul Testament a fost pusă temelia pentru ce se va întâmpla în Noul Testament. Și asta doar pentru a o înțelege corect de la început. Cuvântul german *Pfingsten* înseamnă Cincizecime, iar asta înseamnă a cincizeca zi. *Pentecost* înseamnă a cincizeca zi. Și vom vedea cum profeția biblică în Vechiul Testament a fost așezată în ordine de Dumnezeu. În Exod 23 de la versetul 14: „*De trei ori pe an, să prăznuiești sărbători în cinstea Mea. Să ții sărbătoarea azimilor; timp de șapte zile, la vremea hotărâtă, în luna spicelor, să mănânci azimi, cum ți-am poruncit*”. În v. 16: „*Să ții sărbătoarea secerișului...*”. Ne întoarcem la seceriș. Secerișul e bogat, dar lucrătorii sunt puțini. Avem sărbătoarea secerișului, snopul primelor roade a fost dedicat lui Dumnezeu.

În Levitic 23 avem încă o dată ordinea în care a fost spus și făcut totul în Vechiul Testament. Levitic 23 de la v. 9: „*DOMNUL a vorbit lui Moise și i-a zis: „Când veți intra în țara pe care v-o dau, și când veți secera semănăturile, să aduceți preotului un snop, ca pârgă a secerișului vostru*”. Și în v. 11 scrie: „*El să legene snopul într-o parte și într-alta înaintea DOMNULUI, ca să fie primit: preotul să-l legene într-o parte și într-alta, a doua zi după Sabat*”. De ce în ziua de după Sabat? Poporul evreu era obligat să țină

Sabatul. Sabatul era semnul legământului dintre Dumnezeu și Israel. Dar aici e vorba despre ziua de după Sabat. Când a avut loc învierea? În prima zi, în ziua de după sabat. În Sabat era o odihnă totală. În părțile de jos, DOMNUL punea lucrurile în ordine, dar pe pământ era o zi de odihnă totală. Apoi, în prima zi a săptămânii, El a înviat. Aici, în Levitic 23 de la v. 15: „*De a doua zi după Sabat, din ziua când veți aduce snopul ca să fie legănat într-o parte și într-alta, să numărați șapte săptămâni întregi. Să numărați cincizeci de zile până în ziua care vine după al șaptelea Sabat; și atunci să aduceți DOMNULUI un nou dar de mâncare. Să aduceți din locuințele voastre două pâini, ca să fie legămate într-o parte și într-alta...*”. Ce înseamnă aceste pâini [*pâini împletite*, în germană n. tr.]? Cine vine de la țară și e destul de în vârstă, știe cum era grâul secerat cu o seceră și cum spicele erau legate împreună, erau stivuite, dar nimeni nu împletea snopul, dar aici snopul din primele roade trebuia împletit, spicele trebuia legate frumos împreună, nedespărțite, compunând o unitate. Dar numai snopul din primele roade! Frați și surori, Isus Hristos este Cel Întâi Născut și noi suntem cei întâi născuți, rânduiți să facă primele roade – snopul celor dintâi roade. Și vedem că în ziua Cincizecimii ei erau o inimă și un suflet, și același lucru trebuie să se întâmple cu noi.

Frați și surori, eu nu am nimic împotriva dacă oamenii vin cu propriile păreri aici. Nu am nimic împotriva, dar dacă după aceea ei le iau cu ei, eu cred că asta nu e bine. Eu cred că toți venim din diferite denominațiuni, culturi, țări, și avem diferite învățături care odată ne erau foarte prețioase. Voi puteți veni cu ele aici, dar trebuie să le lăsați aici. Voi toți trebuie să le lăsați aici. Aici, Dumnezeu vrea să facă ceva nou și aici nici un amestec nu trebuie să mai aibă loc, să nu mai fie nicio legătură cu învățături străine. Noi suntem avertizați în Vechiul Testament că poporul Israel nu trebuia să se amestece cu popoarele păgâne vecine.

Astăzi, Biserica lui Isus Hristos, ca snopul primelor roade, ea este despărțită, fără nici un amestec, și cu asta putem să stăm înaintea lui Dumnezeu. Încă o dată o spun că putem veni cu orice aici, dar trebuie să o lăsați aici, să o aducem sub cruce și să

spunem: „DOAMNE iubit, eu nu sunt aici ca să Îți spun părerile și vederile mele, ci să fiu învățat prin Duhul și Cuvântul Tău”. Apoi ajungem toți la unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu până la starea despre care scrie Pavel filipenilor: „dacă cineva dintre voi mai are o problemă cu înțelegerea, Dumnezeu să i-o descopere”.

Deci, haideți să facem un rezumat. În Vechiul Testament, primele roade ale secerișului ne erau arătate. Isus Hristos, ca grăuntele de grâu, a căzut în pământ, a murit - așa scrie în Ioan 12. El a spus că dacă grăuntele de grâu care cade în pământ nu moare, rămâne singur, dar dacă moare, aduce multă roadă. Și așa s-a întâmplat. Fiul lui Dumnezeu a murit pentru toți fiii și fiicele lui Dumnezeu. El, cel întâi născut și noi, cei întâi născuți, pentru a ne naște, pentru a ne da înfierea, pentru a ne da legătura cu Dumnezeu și pentru a ne uni cu El și unii cu alții. Eu cred că acum noi ne simțim mult mai legați unul cu altul. Frați și surori, în prezența lui Dumnezeu fiecare se cercetează pe sine, nu mai e vorba de fratele cutare sau de sora cutare, ci e vorba de tine și de mine, de noi toți. Și dacă noi venim cinstit și sincer înaintea feței DOMNULUI spunând: „DOAMNE, ne-ai dat privilegiul să fim între cei întâi născuți, între biruitori, grâul pe care Tu l-ai semănat”.

Am putea merge la Matei 13. Am spus de multe ori, am citit-o de multe ori. DOMNUL e semănătorul cel bun, Cel ce seamănă sămânța bună, țarina este lumea, iar copiii Împărăției lui Dumnezeu sunt recolta care trebuie secerată. În Matei 13. 37, 38: „*El le-a răspuns: „Cel ce seamănă sămânța bună este Fiul Omului. Țarina este lumea, sămânța bună sunt fiii Împărăției; neghina sunt fiii Celui Rău. Vrăjmașul care a semănat-o este Diavolul; secerișul este sfârșitul veacului; secerătorii sunt îngerii”*. Acum suntem trimiși la seceriș, dar chiar la sfârșit...și v-o citesc ca să vedeți că nu va mai fi un învățător sau un profet, ci Dumnezeu Însuși o face, așa cum scrie în Apocalipsa 14, legat de aceste două secerișuri care au loc chiar la sfârșit. Dar acesta este un lucru total diferit.

Apocalipsa 14.14: „*Apoi m-am uitat, și iată un nor alb; pe nor ședea Cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o*

cunună de aur; iar în mână o secere ascuțită. Și un alt înger a ieșit din Templu, și striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: „Pune secera Ta și seceră: pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt. Atunci Cel ce ședea pe nor și-a aruncat secera pe pământ. Și pământul a fost secerat”. În momentul acela eu nu vreau să mai fiu pe pământ. Noi suntem aici ca secerișul sufletelor să fie adus înăuntru. Pentru a arăta ce e legat de asta, haideți să citim din Apocalipsa 14.17: „Și din Templu, care este în cer, a ieșit un alt înger, care avea și el un cosor ascuțit. Și un alt înger care avea stăpânire asupra focului, a ieșit din altar, și a strigat cu glas tare către cel ce avea cosorul cel ascuțit: „Pune cosorul tău cel ascuțit și culege strugurii viei pământului, căci strugurii ei sunt copti”. Și îngerul și-a aruncat cosorul pe pământ, a cules via pământului și a aruncat strugurii în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu. Și teascul a fost călcat în picioare afară din cetate; și din teasc a ieșit sânge, până la zăbalele cailor, pe o întindere de o mie șase sute de stadii”. Citesc asta datorită faptului că frații amestecă textele, nu le așează biblic și apoi ajung la propriile interpretări.

Frați și surori, cel mai prețios lucru pe care ni l-a putut da Dumnezeu este respectul de DOMNUL, de Cuvântul Lui și abținerea de la orice interpretare. Lăsăm fiecare cuvânt al lui Dumnezeu așa cum este scris și îl lăsăm în contextul de care aparține. Cine vrea să caute, trebuie doar să citească în Vechiul Testament în profeții Ioel și Isaia, în cap. 63, pentru a ști când se împlinesc aceste texte pe care tocmai le-am citit. Isaia 63.2: „*Dar pentru ce Îți sunt hainele roșii și veșmintele Tale ca veșmintele celui ce calcă în teasc?*”. În Apocalipsa 14 am citit despre teasc. Aici citim despre Cel care călca în picioare teascul. „*Eu singur am călcat în teasc și nici un om dintre popoare nu era cu Mine. I-am călcat astfel în mânia Mea, și i-am zdrobit în urgia Mea; așa că sângele lor a țâșnit pe veșmintele Mele*”. Aceasta este deja ziua mâniei, este deja începutul zilei DOMNULUI, ziua mâniei, a socotelii. În ce ne privește, suntem încă în timpul harului. DOMNUL încă trimite lucrători la secerișul Lui.

Secerișul încă este adus înăuntru, pentru că în momentul când ultimul intră, ușa se închide, iar întoarcerea DOMNULUI are loc.

Deci, noi am primit marele privilegiu din partea lui Dumnezeu, ca acum, la sfârșitul timpului de har, ca cele dintâi roade, să fim aduși înaintea lui Dumnezeu, să Îi fim dedicați. Vă rog, nu uitați: Cuvântul lui Dumnezeu devine întotdeauna realitate, împlinește de fiecare dată scopul cu care a fost trimis.

Haideți să facem un rezumat. Am amintit înainte – este vorba despre partea evanghelistică, ca Cuvântul curat și limpede al lui Dumnezeu, ca Evanghelia Veșnică, să fie predicat, ca Evanghelia care devine puterea lui Dumnezeu pentru oricine crede mesajul lui Dumnezeu, ca robii să fie sloboziți, ca puterea lui Dumnezeu să se descopere, ca cei care stau în temnițe să poată ieși. Aceasta a fost predica DOMNULUI nostru în acel timp. „*Duhul Domnului este peste Mine, ... să vestesc săracilor Evanghelia; ... să propovăduiesc robilor de război slobozirea*”, a spus El.

Apoi, partea de învățătură, care este atât de importantă. Dumnezeu nu permite Bisericii Lui să o ia înainte, ci îi spune să se oprească: „De la Mine vine învățătura”, zice Domnul.

Am spus-o azi în programul de la televiziunea germană: nu ce au hotărât părinții Bisericii, ce au declarat ca învățătură apostolică și au numit ca învățătură apostolică, ce au formulat în secolele III și IV. Și fiți atenți: în acel timp când păgânismul a intrat în creștinism și când creștinismul a fost oficializat, după care a devenit religie de stat, atunci au început să formuleze și să plăsmuiescă Dumnezeirea. Și este scris, ceea ce știți cu toții: „*cerul și cerurile cerurilor nu Te pot cuprinde*”. Cine poate să Îl explice pe Dumnezeu? Este imposibil. Dumnezeu este Duh și El se descoperă. Și noi L-am recunoscut pe Cel care ni s-a descoperit. Isus Hristos a putut spune: „*Cine Mă vede pe Mine, vede pe Tatăl*”.

Dacă venim aici și credem, de exemplu, că Crezul niceano-calcedonian provine de la apostoli, atunci cineva trebuie să spună că aceasta nu e corect. Originea învățăturii apostolilor este în această carte. În nicio altă carte de pe pământ! Dacă apoi, în Fapte 2.42 scrie că ei stăruiau în învățătura apostolilor, asta nu înseamnă că e

vorba despre Atanasiu, Augustin sau de altcineva care a spus sau a formulat ceva cândva, fie în 325 la Niceea, fie 381 la Calcedon, fie în alte concilii. Ceea ce e biblic e biblic, iar ce scrie în alte cărți nu are același drept cu Biblia (aceeași autoritate). Trebuie vestit clar și răspicat acest lucru: Dumnezeu vorbește Bisericii Sale numai prin Cuvântul Său pe care îl ținem în mâinile și inimile noastre.

Același lucru se aplică botezului. Nu e vorba despre o ceartă de vorbe, ci de îndeplinirea cu precizie a mării trimiteri și de a boteza cum au botezat Petru, Filip și Pavel. Ce să fac eu cu botezul trinitar, numit în istoria bisericii *crezul de botez roman*? Nu avem nevoie de el. Vă rog să mă scuzați pentru aceste remarci, dar o fac numai pentru a accentua faptul că noi venim aici cu diferite vederi, păreri și învățături. Dar trebuie să le lăsăm aici și să plecăm cu învățătura biblică, cu o aliniere biblică, ca să putem fi legănați înaintea lui Dumnezeu, să devenim o inimă și un suflet. Și dacă puterea Duhului Sfânt coboară, atunci se întâmplă ca la început, ca mii de oameni – și eu contez pe asta – ca înaintea venirii lui Isus Hristos să aibă loc o așa recoltă de suflete cum lumea nu a mai văzut înainte.

Dumnezeu va mai face o dată, pentru ultima dată, mari lucruri, iar Biserica trebuie să devină locul de descoperire al lui Dumnezeu. Biserica trebuie să devină locul unde puterea lui Dumnezeu să se manifeste, iar apoi toți cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu în timpul predicii vor fi dovediți [vinovați] de Duhul lui Dumnezeu și conduși la pocăință pentru a putea trăi întoarcerea la Dumnezeu prin harul Său.

Deci, să nu fie doar o aducere aminte a Cincizecimii, ci o promisiune: „*Eu vă voi restitui totul, vă voi da înapoi anii*”. Totul a fost mâncat, așa cum a spus-o profetul Ioel. Una din primele predici ale fratelui Branham a fost despre cuvântul din profetul Ioel. Probabil că a fost chiar prima predică pe care am ascultat-o în august 1955 și în care se vorbea despre faptul că Dumnezeu va restitui tot ce a avut Biserica nou testamentară la început. Haideți să perseverăm, să credem, pentru că Cuvântul lui Dumnezeu devine întotdeauna realitate. Și am spus-o și înainte: în Vechiul Testament

avem promisiunea, iar în Noul Testament avem împlinirea. În Vechiul Testament scria că sămânța va veni, în Noul a avut loc. Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi. Ioan, un profet făgăduit, a apărut când făgăduința s-a împlinit.

Tot ce a fost făgăduit de Dumnezeu în Cuvântul Său trebuie și se va împlini. Mai repede cade cerul decât să mă înșele Cuvântul lui Dumnezeu, cum spune cântarea germană. LUI, Dumnezeul Atotputernic care Își cheamă poporul afară din toate limbile, națiunile și popoarele...

Și frați și surori, dați-mi voie să spun aceasta aici: în ziua Cincizecimii erau adunate 16 sau 17 naționalități diferite. Chiar și cuvântul „arabi” este scris în Fapte 2, chiar și libieni. Ei erau adunați din toate națiunile, au venit la Ierusalim, și acolo s-a întâmplat, pentru că Dumnezeu dăduse făgăduința.

Frați și surori, eu vă întreb: de ce ne cheamă Dumnezeu din toate popoarele, limbile și națiunile, de ce au căzut granițele, de ce s-au întâmplat toate aceste lucruri din ultimii ani? Frați și surori, noi trăim la sfârșitul timpului de har. Și credeți-mă, din când în când un „amin” din partea adunării ar fi un lucru potrivit. Da, ar fi un lucru bun. Domnul Dumnezeu ne-a rânduit în acest timp din urmă să ascultăm Cuvântul Lui sfânt, să îl primim descoperit și să îl așezăm biblic. Și slujba fratelui Branham și tot ce a învățat el trebuie așezat biblic. Cu adevărat, nu există nicio întrebare care să nu fi primit răspuns. Nu mai e nicio neclaritate. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru accesul desăvârșit în Cuvânt, în planul de mântuire, fără niciun efort propriu. Noi doar am crezut, iar Domnul ne-a primit și ne-a binecuvântat.

Frați și surori, închei cu gândul că dacă noi putem crede ce a promis Dumnezeu pentru acest timp, prin aceasta avem dovada că aparținem de turma aceea chemată afară, despărțită, pregătită pentru răpire, prin harul Său. Și asta am spus-o de multe ori: așa cum Israel este adunat în Țara Făgăduită, așa poporul lui Dumnezeu este adunat din toate națiunile, limbile, bisericile și denomi-națiunile în răsunetul Cuvântului lui Dumnezeu în promisiunile lui Dumnezeu. Vă spun că într-o zi răpirea va fi o realitate divină. Schimbarea

trupurilor noastre va fi o realitate. Învierea morților va fi realitate. Tot, absolut tot ce a promis Dumnezeu în Cuvântul Lui se va revărsa în realitate. Și Îi mulțumim lui Dumnezeu că și schimbarea trupurilor noastre va avea loc. Va avea loc! Credeți-o! Credeți-o din toată inima! Schimbarea va avea loc în momentul în care trâmbița lui Dumnezeu va răsună și vocea arhanghelului se va auzi, iar Domnul va coborî. Morții în Hristos vor învia mai întâi și noi, cei vii, vom fi schimbați. Despre mântuire nu trebuie să ne facem griji: Dumnezeu a făcut-o. Totul se află în răscumpărare. Și să o spun clar: învierea DOMNULUI nostru este garanția învierii noastre, înălțarea Lui este garanția înălțării noastre. El a mers să ne pregătească un loc și va reveni să ne ia la El ca să fim și noi acolo unde este El.

Dragi frați și surori, Domnul Dumnezeu să îmbine fărâmele și părticelele acestei predici. Noi suntem chemați afară ca snopul primelor roade, suntem adunați împreună, devenim o inimă și un suflet și ne punem la dispoziția Lui, suntem închinați Lui ca El să poată intra în dreptul Lui în Biserică, prin harul Lui. Noi credem cu toată inima, iar Dumnezeu va face tot ce mai rămâne. A LUI, Dumnezeului nostru, care ne-a iubit atât de mult, care Și-a dat viața pe crucea de la Golgota, care a înviat, care a învins totul... Cum să nu ne dea Dumnezeu totul în El? El ne-a dat totul în Isus Hristos, Domnul nostru. Binecuvântat și slăvit să fie Numele Lui sfânt! Aleluia! Amin! Ne ridicăm pentru rugăciune și cântăm binecunoscuta cântare *Așa cum sunt*. [...]

Am spus-o: prima dată Dumnezeu își descoperă planul de mântuire prin darea făgăduințelor. Aici se include și făgăduința turnării Duhului Sfânt. Aceasta a avut loc la împlinirea vremii. Frați și surori, făgăduința a devenit o realitate divină. Lumina și viața au intrat în Biserică, iar Duhul lui Dumnezeu se mișcă pe deasupra și i-a umplut pe toți cu Duhul Sfânt. Ei au vorbit în alte limbi după cum le dădea Duhul să vorbească. Toți se mirau: mezi, parți, elamiți. Toți se mirau că mărețele lucruri ale lui Dumnezeu erau vestite în limba lor.

Frați și surori, și noi suntem uimiți de faptul că Dumnezeu ne vorbește în toate limbile despre minunile pe care le-a făcut, despre împlinirea promisiunilor. Ajunge în toată lumea. Și le spunem tuturor care sunt uniți cu noi de la un capăt al pământului la celălalt: fiți binecuvântați în Numele DOMNULUI! Dumnezeu a privit cu îndurare în jos spre poporul Lui, ni S-a descoperit, ne-a descoperit planul Său de mântuire, a pus promisiunile în inima noastră și veghează asupra acestora ca să le împlinească. Și se împlinesc, și continuă să se împlinească până când ultima promisiune se va împlini. Dumnezeu nu vine niciodată prea târziu. Binecuvântat să fie Numele Lui minunat!

Dragi frați și surori, scumpi prieteni, sunt azi în mijlocul nostru tineri sau în vârstă din indiferent ce țară, care încă nu și-au dedicat viața DOMNULUI, care nu au trăit întoarcerea la Dumnezeu, care nu umblă încă pe calea ascultării și credinței, care încă nu au intrat pe poarta îngustă, care încă nu L-au primit pe Isus Hristos ca Mântuitor personal? Faceți-o acum! DOMNUL trece azi pe la fiecare din noi, bate la ușa fiecăruia dintre noi.

Și încă un cuvânt pentru cei încă legați de anumite lucruri și care nu se pot ajuta singuri, care nu se pot elibera. La Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile. Isus Hristos este același ieri și azi și în veci! El spune azi: „*veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă pentru sufletele voastre*”. Nu doar învățătură, nu doar cuvânt profetic, ci tot ce a fost la început trebuie să își găsească împlinirea mai întâi. Dumnezeu să dăruiască har ca această zi să devină o zi a mântuirii pentru toți, și ca frații din întreaga lume să poată așeza corect tema despre secerișul la care am fost chemați noi ca lucrători, și să înțeleagă despre ce e vorba la ultimul seceriș, când DOMNUL va pune în el secera ascutită și va culege via pământului și o va arunca în teasc.

Dragi frați și surori, azi vrem să ne rugăm din acest loc, ca Dumnezeu să îi ajute pe toți frații slujitori de pe tot pământul, să le dea harul să fie călăuziți în tot adevărul prin Duhul Lui până toți vom ajunge la unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu. Lucrarea dușmanului are loc prin interpretări, ca să rupă

Trupul DOMNULUI. Lucrarea lui Dumnezeu este aceea că toți ascultă vocea bunului Păstor, se întorc la DOMNUL, lăsând ca doar Cuvântul lui Dumnezeu să conteze și sunt sfințiți în acest Cuvânt. Să se întâmple în primul rând cu noi, cei care predicăm Cuvântul, și apoi cu toți cei care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu din gura noastră.

Dragi frați de pe întregul pământ, revenirea lui Isus Hristos este foarte aproape. Nu fiți un obstacol, ci fiți slujitori care îndepărtează orice obstacol și orice piatră de poticnire din cale, ca slava lui Dumnezeu să se poată descoperi. Fiecare răstălmăcire este o piedică, și de aceea orice răstălmăcire trebuie dată la o parte ca să poată fi pregătită calea pentru DOMNUL, și pentru ca slava lui Dumnezeu să se manifeste în mijlocul poporului lui Dumnezeu, ca sfârșitul să fie - și va fi - ca începutul. Bindecuvântat și laudat să fie DOMNUL Dumnezeu nostru! Aleluia! Aleluia! Aleluia!

Dumnezeule mare, venim împreună cu toți cei care și-au închinat viața Ție, cărora le-ai vorbit, pe care i-ai chemat. Te rog, descoperă-Te lor, continuă să ne vorbești fiecăruia dintre noi, astfel ca toți să fim învățați de Tine, ca Tu să ne conduci în tot adevărul prin Duhul Tău. DOAMNE iubit, dă-mi harul să recunosc ce este pe calea Ta, dă-ne tuturor harul să ne cercetăm pe noi înșine în prezența Ta, să venim la Tine.

Noi avem o singură dorință, o, DOAMNE, vino la dreptul Tău cu fiecare dintre noi și apoi cu toată Biserica, ca puterea și slava lui Dumnezeu să se descopere în Biserica lui Isus Hristos, DOMNUL nostru. Îți mulțumesc că ai mântuit pe cei pierduți, că ai vindecat pe cei bolnavi, ca ai dat drumul robilor. S-a isprăvit! Tu Te-ai descoperit nouă. Să se facă voia Ta cu fiecare din noi! Aleluia! Și tot poporul să spună *Aleluia!* Și toți, din toată lumea, să spună *Aleluia!* Laudă și slavă DOMNULUI Dumnezeu! Aleluia! Haideți să cântăm *Oh, este Isus!*